

στό ντεκέ — μ' ένα πείσμα σκοτεινό.

Τότε κι' ο Νότης έγινε αγνώριστος. Γύριζε στο σπίτι του χαράματα, μεθοκοπούσε, τσακωνόταν κάθε βράδι! Τρεις φορές τόν πήγαν και στο τμήμα, για μικροκαυγάδες της παρέας...

Η κατάσταση αυτή, βάσταζε δυο-τρεις μήνες. Κάποιο φίλο πέσανε στη μέση, και προσπαθούσαν να τους κάνουν να φιλιώσουν — αλλά τὸ πρόμα στάθηκε αδύνατο, γιατί κανένας δεν υποχωρούσε. Άν δεν έφευγαν στη μέση οί άπ' έξω, ίσως, στο τέλος, κάτι να γινόταν. Άλλά τὸ γεγονός τὸ τσακωμοῦ τους, ήταν τόσο κοινολογημένο, πὸ βρισκόντουσαν, κ' οί δυο, έπτεθειμένοι. 'Ο Νότης ήταν μεταμελημένος, αλλά δεν έννοούσε γὰ τὸ δείξει. 'Ισως, κι' ὁ άλλος νάκανε τὸ ίδιο.

'Ο Νίκος μ' ὄλη τὴν ἀφάνειά του — δικαιολογημένη, άπ' τὴν ἄλλη, μὰ κι' ήταν ἀκόμα στρατιώτης, πυροβολητής στα πεδινά — μάθαινε τὰ κακίωματά του Νότη. 'Ήξαιρε πὸς ὁ Νότης, πεισματάρης, ἀλλὰ μὲ πείσμα έντελὸς μικροῦ παιδιοῦ, θάκανε μερικές παλαβομάρες, μερικά κακίματα πεισιμωμένα — κι' ἄξαιφνα, ἕνα καλὸ πρωί, θά καταλάβαινε μονάχος του, τὸ σφάλμα του. Κ' ήταν ἕνα παράπονο, μέσ' στὴν καρδιά του Νίκου, μἄλλον ἕνα παράπονο, παρά σωστός θυμός. 'Ο Νίκος ήταν πὸ συγκρατημένος, πὸ εἰνταρξ, στο μυαλὸ και στὰ φροσιματα — καί μοναχὴ φορὰ πὸν δέν κρατήθηκε, ήταν τότε πὸν τὸν πήρε τὸ γινάτι, και πὸν κακομίλησε τὸν Νότη.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ὁ Νότης εἶχε παρατήσει και τὴ Στέλλα. 'Η Στέλλα, τὸν καιρὸ αὐτὸν, ήταν ἀνεβασμένη στὴν 'Αθήνα. Τάχε χαλάσει μὲ τὸ Μπακουρέλια, γιατί και κείνος, τώρα τελευταία, ἄρχισε νὰ καταντάει τύραννος. Μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ελατιζοῦν προστάτι, τὴς εἶχε φέρει τὰ λίγα παραδάκια τὴς — κάποιες παλιές οικονομίες τὴς στὴν Τράπεζα — και τώρα πὸν, και κείνη, τὸν πήρε μυροιδιά, και φυλάγονταν σχεδὸν ἀπεναντί του, εἶχε καταντήσει φορτωτός. 'Ο Νότης κάτι πάλαψε νὰ κάνει, γιὰ νὰ τοὺς φέρει σὲ λογαριασμό — ἀλλὰ κι' ὁ Μπακουρέλιας τοῦ τὸ ἔκοψε, δηλώνοντας του, καθαρὰ και ἔαστερα, πὸς, στίς δικές του τίς δουλιές, ήταν ὁ ίδιος πάντα νοικοκύρης — κι' οί ἐνοχλητικὲς μεσολαβήσεις του, σοσδηότε κι' ἂν ήταν φιλικές, θάταν προτιμώτερο νὰ λείψουν...

Κι' αὐτὰ τὰ λόγια ήταν ἀρεκέτὰ, γιὰ νὰ καταλάβει τί συμβαίνει.

Παρ' ὄλη τὴ σημερινία του στὴ Στέλλα, έννοιθε πιά, και κείνος, ἀρεκέτὰ, πὸς τὴν εἶχε παρατάσει ὁ κατήφορος — κι' ὄλες αὐτές οί ὄψεις προσπάθειες, γιὰ νὰ τὴ γλιτώσει άπ' τὰ χίγια τὸν ὀνέων, πὸν τὴν περιστοιχίζαν. — και πὸν δημιουργούσε, κατ' ἀνάγκη, αὐτὸ τὸ ίδιο τὸ ἐπάγγελμά τὴς — εἶχαν ἔσθει φοβερὰ ἀργά. Δέν ὑπόσχε τρόπος νὰ τὴ σώσει — ἀκόμα και νὰ προβαίνει σὲ σοβαρές θυσίες. Κι' ἀγαπούσε ἀρεκέτὰ τὸ σπίτι του, ὄστε νὰ σεαφτεί στὸ σοβαρά, και νὰ κάνει τέτιες ἀνοησίες...

Κ' ἔτσι, κι' αὐτός, τραβήχτηκε στὴ μπάντα, καταλαβαίνοντας τὸ χάος πὸν κυλούσε. Κ' ἡ Στέλλα πήγε μόνη στὴν 'Αθήνα. Έβλισσε δουλιὰ σ' ἕνα ὑπόγειο, γωνιὰ Εὐριπίδου κι' 'Αθηνῶς, λίγο πὸν πάνω άπ' τὴν Δημιουργία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

'Ο βασιλεὺς τὴς Προσοσίας Γουλιέλμος Δ', θέλοντας κάποτε νὰ τιμῆν τὸν περιφρῆμο ποιητὴ Οὐλαντ, τοῦ προσέφερε, μαζὺ μὲ τὴν διαθεσίμω τὴς ἐκτιμῆσεῶς του, ἕνα παρῶσημο.

'Ο ποιητὴς ὁμῶς, ὁ ὁποῖος ήταν περιφρῆμος, ἀοήθησε νὰ τὸ δεχθῆ. Τὸ βράδυ τὴς ἴδιας ἡμέρας, δταν γύρισε στο σπίτι του και ἄρχισε νὰ μιλάει σχετικῶς μὲ τὴ γυναίκα του, κάποιος τοὺς χτύπησε ἔξαιφνα τὴν πόρτα. 'Ανοίξαν ἀμέσως και μίπηκε μέσα μὰ κόρη τοῦ λαοῦ, γνωστή στὸν Οὐλαντ, κρατώντας ἕνα μπουκέτο ἀπὸ μενεξεδές, τοὺς ὁποῖους προσέφερε στὸν ποιητὴ και τὸν εἶπε:

— 'Η μητέρα μου σὰς στέλνει τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο.
— 'Η μητέρα σου; ἔκανε ὁ Οὐλαντ μὲ ἀπορία. Μὰ νομίζω πὸς πέθανε πέρσι.

— Πραγματικὰ πέθανε, κύριε Οὐλαντ, εἶπε ἡ κόρη. Και μάλιστα, ἂν θυμιάσει, σὰς εἶχε παρακαλέσει τότε νὰ γράφειτε κανένα στίχο γιὰ τὸ μνήμη τὴς και σὰς στέλναι ἕνα ὀρωιότατο ποιήμα. Αὐτοί λοιπὸν οί μενεξεδές εἶνε οί ποδοί πὸν ἀνήσαν στὸν τάφο τὴς και σὰς τοὺς ἔφερα, γιατί πιστεύω πὸς σὰς τοὺς στέλναι ἔδειξη μὲ τὰ χαιρετίσματά τὴς.

'Ο Οὐλαντ πήρε τὸ μπουκέτο θαυρασιμένος και, γυρίζοντας στὴ γυναίκα του, τὴς εἶπε:
— Τί λές, ἀγάπη μου; Αὐτὰ τὰ λουλουδιὰ δέν εἶνε πολυτιμώτερα ἀπὸ τὸ παρῶσημο τοῦ βασιλεῶς;

ΦΥΡΛΗΝ-ΜΙΓΛΗΝ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πὸς τὴν ἔπαθε ὁ ζωγράφος Βερνέ. Τὰ χαντάκια και τὰ στοιχημάτια. Τὰ θαύματα τοῦ χοντροῦ ἐπιβάτου. Τάμπρα γεύματα και δειπνα. Στὸ Παρίσι. 'Η ἀπεκάλυψις. Τὸ θαῦμα τοῦ 'Αγιοῦ Γρηγορίου. Πὸς ἔπαφσαν ἡ πλημμύρες. Χριστιανεῖ και εἰδωλολάτρες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο περιφρῆμος ζωγράφος Κάρολος Βερνέ ταξείδευε κάποτε ἀπὸ τὴ Μασσαλία στο Παρίσι μὲ τὸ λεωφορεῖο. Δίπλα του καθόταν ἕνας κύριος παχὺς, κόκκινος, μὲ φυσιογνωμία ἀπλοῖα και ἀγαθὴ. 'Οταν ήταν μεγάλη ἀνηφορία, οί ἐπιβάτες κατέβαιναν και προσχωρούσαν πεζῶ, γιὰ νὰ μπορῆ τὸ λεωφορεῖο ν' ἀνεβαῖν μ' εὐκολία.

Σὲ κάποια τέτοια ἀνηφορία, ὁ ζωγράφος πὸν προσχωροῦσε μπροστά, ἀφοῦ πήδησε ἕνα χαντάκι πὸν βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου, γυρίζοντας πρὸς τὸν παχὺ κύριο, τοῦ εἶπε γελώντας:

— Θὰ μποροῦσατε νὰ πηδήσετε ἔτσι και σὰς;

'Ο χοντρος κύριος δέν τοῦ ἀπάντησε.

— Σὰς προκαλῶ, ἐπανέλαβε ὁ Βερνέ πὸν εἶχε κέρει νὰ παίξει μὰ φάρσα εἰς βάρος τοῦ χοντροῦ συνεπιβάτου του, σὰς προκαλῶ νὰ πηδήσετε κι' ἔσεῖς, ἂν μπορέσει, σὰν κι' ἐμένα τὸ χαντάκι!

— Θὰ προσπαθήσω... ἀπάντησε ὁ χοντρος ἐπιβάτης. Πρέπει ὁμῶς νὰ βάλουμε κάποιον στοιχημα: ἕνα γεῦμα, παραδειγματός χάριν...

— Ποιὺ εὐχαριστῶς!

Χωρὶς νὰ δώσει προσοχή στὰ χάχανα τὸν ἄλλον ἐπιβατῶν, ὁ χοντρος πήρε φορὰ και πήδησε τὸ χαντάκι.

— Μπράβο! τοῦ ἐφρόναξαν οί συνεπιβάτες του.

'Ο Βερνέ πλήρωσε κατόπι αὐτοῦ τὸ γεῦμα και συνέχισαν τὸ ταξείδι τους.

Τὸ ίδιο βράδυ, σὲ κάποια ἀλλῆ ἀνηφορία, ἕνα καινούργιο χαντάκι, πὸν μεγάλο ἀπὸ τὸ προηγούμενο, βροῆθηκε μπροστά τους. 'Ο ζωγράφος, σβέλτος καθὼς ήταν, τὸ πήδησε μὲ εὐκολία κι' αὐτὸ. Κατόπι γύρισε και προκάλεσε και πάλι τὸν χοντροῦ ἐπιβάτη νὰ τὸ πηδήσει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του. Αὐτὸς φάνησε σὰν νὰ δισταζε.

— 'Α! Δέν ἔχει! τοῦ εἶπεν ὁ Βερνέ. Μοῦ δειλίετε τὴ φρενάξ μου!...

— Ἔστω, ἀπάντησε ὁ χοντρος. Θὰ στοιχηματίσουμε ὁμῶς τὸ δειπνο;

— Εὐχαριστῶς!

'Ο χοντρος πήρε φορὰ και πήδησε και τὸ χαντάκι αὐτὸ.

Ἐκείνην τὸν καιρὸ, τὸ ταξείδι ἀπὸ τὴ Μασσαλία ἔς τὸ Παρίσι διαρκούσε πέντε μέρες... Ἐπὶ πέντε μέρες, λοιπὸν, τὸ στοιχημα ἐπαναλαμβάνονταν συνεχῶς! 'Ο χοντρος κατέληξε νὰ πηρῆ χαντάκια πλάτους ἔξη μέτρων! Κι' ὁ ζωγράφος ήταν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴ λύσσα του πὸν πλήρωσε διαρκῶς γεύματα.

'Οταν τὸ λεωφορεῖο ἔφτασε, τέλος, στο Παρίσι, ὁ χοντρος πλησίασε τὸν Βερνέ και πρὶν τὸν ἀποχαιρετήσει, τοῦ εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, πὸν ἀναλάβατε τὴ διατροφή μου σ' ἔλο τὸ δίδημμα τοῦ ταξείδιου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ παρευεθῆτε και στο ντεμπουίτο μου.

— Πῶς! Στὸ ντεμπουίτο σας;...

— Μάλιστα, κύριε. Ἐχο προσληφθεῖ ὡς... πρῶτος παληάτος και ἀκροβάτης στο 'Ιπποδρόμιο Νικολέ, και προκειται νὰ ἐμφανισθῶ ἐκεῖ ἕνα άπ' αὐτὰ τὰ βράδια!

— Παληάτος;! Ἀκροβάτης;... Μὰ δέν μοῦ τῶλεγεσ άπ' τὴν ἀρχὴ, χριστιανέ μου;... φώναξε ὁ Βερνέ ἔξω φρενῶν.

— Δέν μὲ ρωτήσατε, ἀγαπητέ μου κύριε! ἀπάντησε ὁ παληάτος. Καί χαιρετώντας βαθύτατα τὸν ἐμβρόντητο ζωγράφο, ἔφυγε...

Στὸν 'Αγιο Γρηγόριο, τὸν ἐπίσκοπο Νεοκαισαρείας, ἀποδίδονται ἀρεκέτὰ θαύματα, μεταξὺ τῶν ὁποῖων και τὸ ἀκόλουθο:

Στὴν ἐποχὴ του, ὁ ποταμὸς Λίκος, σήμερα τουρκικῶς Καισαλίμα, πλημμύριζε συχνὰ και προσένοισε μεγάλες καταστροφές σὰ δέντρα, στα ἔσα και στοὺς ἀνθρώπους. Μία μέρα λοιπὸν ὁ ἄγιος, κατὰ παράκλησι τὸν κατοίκων, πήγε στο ποτάμι, ἔμπηξε τὸ ραβδί του στὴν ἔχρη και πρόσταξε τὰ νερά νὰ μὴν περῶσουν ποτὲ τὸ ὄροσημό τοῦ αὐτοῦ. Λέγεται λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τότε ὁ ποταμὸς δέν ξαναπλημμύρισε ποτέ.

'Οταν ὁ 'Αγιος Γρηγόριος πέθαινε, οἰήτησε τοὺς παρισταμένους πῶσο ἔθνικα, δηλαδή εἰδωλολάτρες, εἶχαν μείνει ἀκόμα στὴν ἐπαρχία του.

— Δεκατέρες, τὸ ἀπάντησαν.

— Δοῦς οἱ ὁ Θεός! ἀναφρόνησε ὁ μελλοθάνατος. Τόσους χριστιανούς βροῖκα κι' ἐγὼ δταν ἀνέλαβα τὴν ἐπισκοπή.

(Ακολουθεῖ)

